

[Poul Dam.]

domskundskab, som også andre talere har beskæftiget sig med. Man kan være glad for, at ministeren ikke har fulgt den betænkning, som kom fra den kommission, der blev nedsat vedrørende kristendomsundervisningen. Denne kommission, som havde megen teologisk sagkundskab, kom jo til at rode sig ind i nogle meget besværlige problemer ved at nå til den ejendommelige opfattelse, at man kan give kristendomskundskab objektivt. Det kan man naturligvis ikke. Kristendom er et vidensområde, der er særpræget ved, at det indeholder et sandhedskrav, et sandhedskrav, som ikke kan bevises videnskabeligt, men som er en påstand, et udtryk for tro eller ikke-tro. Man kan referere kristendom på linje med alle andre religioner, og det hører hjemme i kulturhistorisk sammenhæng, i samtidsorientering og alt muligt andet, men skal man have en egentlig undervisning i kristendomskundskab, må den nødvendigvis enten være forkyndende eller pjat. Hvis den er forkyndende, bør folk have lov til at blive fritaget, selv om det kun er 12 pct. — selv et mindretal på 12 pct. har ret til at eksistere og blive respekteret som et mindretal, vil jeg gerne sige til hr. Niels Jørgen Nielsen. Hvis det er forkyndende, skal de kunne fritages; hvis det er pjat, bør de blive fritaget.

Jeg håber, at de logiske fejl, der er i § 5, vil blive rettet, således at alle får den fuldstændige ret til at fritage deres børn, også uden at de skal forpligte sig til at lave en undervisning af samme type som den, der findes i folkeskolen. Vi må have en fuldstændig frihed på dette område, som vi har haft hidtil, ud fra den klare erkendelse, at det ikke lader sig gøre at drive en forkyndende kristendomskundskabsundervisning.

Men så kommer spørgsmålet naturligvis, om det overhovedet har nogen som helst mening at drive kristendomskundskabsundervisning i de tidlige børneår. Kristendom er en voksenreligion, det er en lære, som ikke kan forstås af børn; det, børn får, bliver en parodi på kristendom. Det er en vok-

senundervisning, der skal til, hvis man vil have, at dette land skal vide noget om, hvad kristendom er, og hvis mennesker selv skal kunne tage stilling til, om de ønsker at tilslutte sig eller ikke ønsker at tilslutte sig.

Det er også derfor efter min mening helt paradisk, at vi har denne regel om konfirmationsundervisningen, som skal fastlægges i skoleforløbet af kommunalbestyrelsen — af kommunalbestyrelsen. Kommunalbestyrelsen skal afgøre dette interessante pædagogiske og teologiske spørgsmål, om man kan drive en forstandig kristendomsundervisning med 13-årige, med 14-årige eller med 15-årige. Men hvad, den, Gud giver et kommunalbestyrelsesembede, giver han formodentlig og forhåbentlig også forstand til at klare dette problem. Jeg tvivler nu. På dette punkt er jeg vantro.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Nielsen: Det skal blot være et spørgsmål til hr. Poul Dam. Jeg vil gerne spørge: kan man undervise objektivt i andre livsanskuelser? Og hvis man ikke kan det, mener hr. Poul Dam så, det er rigtigt, at denne undervisning skal være obligatorisk?

(Kort bemærkning).

Poul Dam: Man kan naturligvis ikke undervise objektivt i nogen som helst livsanskuelse, hvis denne skal stå på skemaet som et specielt fag; man kan derimod, når området indgår i orientering og andetsteds, komme tilnærmelsesvis til det. Men for øvrigt forekommer det mig, at spørgsmålet om fornuftig kristendomskundskab er et spørgsmål, som kirken burde tage op med betydelig større energi i stedet for at overlade det til skolen, der åbenbart ikke magter det.

Robert Pedersen: Efter denne vejledning i Rousseau er det noget mere nært og mere enkelt, jeg vil beskæftige mig med, men jeg kan ikke undlade den bemærkning til hr. Poul Dam, at Kierkegaard engang har sagt noget om, at livet leves forlæns, men forstås